KÜLÖNÖS SZÜLETÉSNAP

Amikor Felicity a szüleivel Yorkshirebe tartott, még nem is sejtette, hogy élte egyik legkülönlegesebb kalandja vár rá. Egészen letörten üldögélt az autóban, bámulta a tájat, az elsuhanó villanyoszlopokat. Apja vezetett, és jókedvűen beszélgetett az anyjával. A kamaszlánynak úgy tűnt, tudomást sem vesznek róla. Felicity tüntetően hallgatott, és maga volt a megtestesült unottság.

- Mi bajod van, kislányom? – kérdezte az apja. – Inkább örülnöd kellene, hogy ilyen remek helyen töltheted a születésnapodat. Nem mindenkinek van kastélya, na meg dédnagyanyja!
- Miért mondjátok meg mindig, hogy minek kellene örülnöm? – fakadt ki Felicity – Miért jó az nekem, hogy az Isten háta mögött egy vénasszony társaságában kell, hogy töltsem épp a tizenhatodik születésnapomat? Kastély? Haha! Mindenhol csak az a rideg kő! Meg a hideg, a szél, a köd, a végtelen láp! Brr… Inkább a barátaimmal mennék egy jó buliba, de ti még azt sem engeditek!
- Ne legyél igazságtalan, és kérlek, ne nevezd vénasszonynak a dédit. Különben is, neki is születésnapja lesz!
- Remek. Miért is kellett egy napon születnünk? – forgatta a szemét a tinédzser.
- Mindjárt megérkezünk. Próbálj meg viselkedni! – intette az anyja.
- Oké, velem nem lesz gond. – sóhajtott lemondóan. – Elmehetek lovagolni?
- Persze, miért ne?

Felicity erre kissé felélénkült és már nem vágott olyan morcos képet. Kisvártatva a kastélyhoz értek. Az ódon épület szürkén és fenségesen magasodott a lápon. Hatalmas, gondozott park ölelte körül, és dupla lépcsősor vezetett fel az előtérbe. Éppen szélcsend volt, a kastély tornyai ködbe burkolóztak.

- Na, erről beszéltem. – dünnyögte magában Felicity, ám anyja egy szigorú pillantással helyreigazította.

A dédapa halála után, hogy az idős hölgy ne maradjon egyedül, Felicity nagyszülei is a kastélyba költöztek. A személyzetet megtartották, természetesen már rég nem voltak rabszolgák, bár egészen különös módon mindegyikük a rabszolgatartó idők személyzetének a leszármazottja volt. Generációkon át szolgálták a Sanford családot és ragaszkodtak a helyhez.
Az ebédlőben már terített asztal várta a vendégeket, de a hagyomány szerint elsőként a legidősebb családtagnak kellett helyet foglalni, az ebéd csak ezután vehette kezdetét. Amíg a dédanyára vártak, aki természetesen átöltözött az ebédhez, Felicity az ablaknál ácsorgott és a parkot nézte. Szerette ezt a pompás parkot, nyaranta sokat sétált benne azt képzelve, hogy ő a

vár úrnője. Elmosolyodott, ahogy eszébe jutottak a szép emlékek. Most azonban mozgásra lett figyelmes.

- Nini, egy kutya! Nagymama, mióta van kutyátok? Nem is mondtad!
- Kincsem, nekünk nincs kutyánk.
- De igen, nézd csak, ott szalad! Hát nem látod, nagymama?
- Nem látom. Csakugyan nem. – ingatta a fejét Adele nagymama és megsimogatta Felicity szép szőke haját.
- Mindegy. Itt a dédi, mehetünk ebédelni!

Annabelle dédi kitűnő eleganciával jelent meg. Mindnyájan helyet foglaltak és megebédeltek. A személyzet hangtalanul surrant körülöttük, tálakat hoztak-vittek, poharakat töltöttek. Ebéd után mindnyájan a szalonba vonultak, beszélgettek. Felicity a porcelángyűjteményt szemlélte. Kivett a vitrinből egy gyertyatartót és majdnem elejtette ijedtében, mert egy macska hozzádörgölőzött a lábához.

- Jaj, Istenem! – sikkantott aprót, és még idejében elkapta a szökni készülő porcelánt.
- Mi történt? – fordultak hozzá a többiek.
- Ez a macska megijesztett.
- Milyen macska?
- Én nem tűrök a kastélyban macskát, te is tudod, drágám, hogy allergiás vagyok a macskákra. – mondta Annabelle dédi.
- Pedig itt volt! – erősködött Felicity. – A lábamhoz dörgölőzött!

Mindannyian kételkedve néztek rá.

- Nem hisztek nekem… - görbült lefele a szája.
- Dehogynem, drágám. Figyelj csak, mi lenne, ha pihennél kicsit, biztosan elfáradtál. Menj csak fel a szobádba, minden elő van készítve. A teához majd érted küldünk.
- Hát jó. Vihetek magammal egy könyvet a könyvtárból?
- Természetesen.

Felicity választott magának egy könyvet és felvonult a szobájába. A szoba szép nagy volt, hatalmas kényelmes faragott bútorok voltak benne, és egy nagy fésülködőasztal, osztott hármas tükörrel, ami különösen tetszett Felicitynek. A könyvvel a kezében elnyúlt az ágyon, olvasott egy kicsit, majd elszenderedett. Halk kopogtatásra ébredt. A szolgálólány hívta teára.

- Rögtön megyek! – pattant fel és a tükörhöz lépett, hogy a haját egy kicsit megigazítsa.

A tükörből azonban egy idegen asszony nézett vissza rá, és mosolygott. Ez a mosoly azonban minden volt, csak barátságos nem. Felicity lecsapta a fésűt az asztalra és ijedten rohant le a lépcsőn. A lépcső alján azonban megtorpant, mert a kertben látott kutya vicsorgott rá. Felicity segítségért kiáltott. A családtagok és a személyzet tagjai is összeszaladtak, de a vicsorgó ebet

senki sem látta. A szalonban Felicity beszámolt a tükörben látott asszonyról.

- Ó, tudom már, mi lehet a baj! – mondta a nagymama. – Nem mondtátok el neki? – fordult a lányához. – Az amulett! Oda kell adnod Felicityinek az amulettet!
- Már becsomagoltam az ajándékok közé.
- Miféle amulett? – kérdezte Felicity.
- Ezt a dédi tudja a legjobban elmesélni neked. Egy igazi régi családi titok.
- Elmondod, drága dédikém? – hízelgett Felicity.
- Elmesélem. Jól figyelj, mert nagyon fontos titkot bízok most rád, amit sokáig meg kell őrizned. Az én édesanyám is itt nőtt fel, ebben a kastélyban. A szomszédos birtok tulajdonosa egy bizonyos Lord Carter, nagyon rideg ember volt. Egyetlen fia született, Clayton. Ez a Clayton és az én anyám, Ginger egymásba szerettek, de mindkét szülő ellenezte a házasságukat. Akkoriban Kenyában voltak a gyarmaton, ott tudták meg egy bálon, hogy mindkettejüknek meg kell házasodnia, de azzal kell frigyre lépniük, akiket a szülők szemeltek ki nekik. Gondolhatod, mennyire el voltak keseredve. A legrosszabb is megfordult a fejükben, de szerencsére az én afrikai dajkám – aki akkor még természetesen nem volt a dajkám - a segítségükre sietett. Elvitte őket egy varázslóhoz és elmesélte neki, hogy a szülők mindkettőjüket másnak szánták.
- Egy varázslóhoz? Igazi woodoo-varázsló volt?
- Hogy woodoo volt-e, vagy sem, azt nem tudom. Egy bizonyos, ez a varázsló alaposan megnézte őket, füstölővel körüljárta, rájuk olvasott és az egész népség együtt táncolt. A varázsló közölte velük, hogy a Nagy Szellem egymásnak teremtette őket, sőt, egymáséi is lesznek, de előbb el kell fogadniuk a szüleik szándékát és meg kell tenni, amit tőlük kérnek. A varázsló egy amulettet adott édesanyámnak, és meghagyta neki, hogy az elsőszülött leányának kell adnia, ha majd a tizenhatodik évét betölti. Így kell az amulettet generációkon át továbbadni. Mindig az elsőszülött leány kapja, amint betölti a kort. Az ékszer majd távol tartja a nem kívánt házastársak szellemét, mert azok kísérteni fognak.
- Nahát, ez érdekes!
- Az bizony. De a történetnek itt nincs ám vége! Anyám és Clayton is alávetette magát a szülők akaratának. Anyám hozzáment Colin Barnshoz, egy gazdag lordhoz, Clayton pedig elvette Shirleyt, Lord Parker lányát. Clayton minden áldott nap levelet írt az édesanyámnak. A házasságkötés után szinte azonnal visszament Afrikába. Az én anyám hamarosan várandós lett, és Shirley is gyermeket várt.
- Ah…
- Shirley, miután világra hozta a kisfiát, meghalt. Colint pedig halálos baleset érte.
- Akkor mindketten egyedül maradtak egy-egy kisgyermekkel?
- Úgy történt. Miután a gyászév letelt, összeházasodtak és hosszú éveket töltöttek el

egymással boldogságban, szeretetben.

- Szép történet.
- Nincs még vége! Clayton fia, Rodnay, és én együtt nőttünk fel. Mindketten tudtuk, hogy a sors egymásnak teremtett minket. Amikor eljött az idő, odaálltunk a szüleink elé, és áldásukat kértük.
- És megkaptátok?
- Meg. De a szüleink igencsak meg voltak lepve, az egész környék és az ismerőseink a szájukra vettek, így az esküvőnk után Afrikában éltünk, és csak akkor tértünk vissza, amikor nagyanyád már majdnem annyi idős volt, mint most te.
- Az amulett távol tartja Shirley és Colin szellemét, ez világos. De honnan van a kutya és a macska?
- Colinnak volt egy kutyája, Shirleynek meg macskája. A gazdáik halála után rejtélyes módon eltűntek, senki sem látta őket azóta rajtad kívül.
- Ez hihetetlen. Anya, te is hordtad az amulettet? Láthatnám?
- Hordtam, bizony! És nemcsak hogy láthatod, hanem viselned is kell, hogy megóvjon a szellemektől és segít, hogy majd annak idején jó házasságot köss, szíved szerint. Itt van, bontsd ki gyorsan!

Felicity sietve bontotta ki a kis csomagot. Az ékszerdobozban egy mesésen kidolgozott ezüst foglalatban levő drágakő medál lapult, amely a szivárvány színeiben popázott. A színe a fény erőssége szerint változott, hol rózsaszín volt, hol sárágra, majd zöldre váltott.

- Ez gyönyörű! Köszönöm szépen! És neked is, dédi! Jaj, annyira örülök, hogy itt lehetek!
- Boldog születésnapot!
- Isten éltessen mindannyiunkat!

